

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2555/2022
25.10.2023. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Конаков, адвокат из ..., против тужене Општинске управе Општине Тител, коју заступа пуномоћник Тијана Пајовић Кутузов, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца ББ, ВВ и ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1898/22 од 25.05.2022. године, у седници одржаној 25.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1898/22 од 25.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1898/22 од 25.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 814/2021 од 21.02.2022. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу АА на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 25.02.2018. године до 25.02.2021. године исплати 76.260,00 динара са законском затезном каматом од 14.11.2021. године до исплате, као и 16.134,43 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 13.11.2021. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су остали тужиоци тражили да се тужена обавезе да им на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада исплати и то: тужиљи ББ за период од 01.03.2018. године до 01.03.2021. године износ од 83.280,00 динара са законском затезном каматом од 14.11.2021. године, као и законску затезну камату у износу од 16.830,57 динара; тужиоцу ВВ за период од 01.03.2018. године до 22.11.2018. године и за период од 07.03.2020. године до 31.10.2020. године износ од 47.600,00 динара са законском затезном каматом од 14.11.2021. године до исплате, као и законску затезну камату у износу од 8.792,87 динара и тужиље ГГ за период од 01.03.2018. године до 01.03.2021. године износ од 77.060,00 динара са законском затезном каматом од 14.11.2021. године до исплате, као и законску затезну камату у износу од 15.962,94

динара. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу АА накнади трошкове парничног поступка од 79.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1898/22 од 25.05.2022. године, одбијена је жалба и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци ББ, ВВ и ГГ су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцима на име неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада у утуженом периоду. Побијана одлука не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.04.2016. године о праву на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла које имају сви запослени, ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, осим ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован. Имајући у виду да је у конкретном случају послодавац својим општим актом утврдио критеријуме и услове и за превоз запослених од места становања до посла које ревиденти нису испунили. Указивање тужилаца на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада поднета је 25.02.2021. године и 01.03.2021. године, а поднеском од 17.11.2021. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на тужиљу ББ износи 100.110,57 динара, у односу на тужиоца ВВ износи 56.392,87 динара и у односу на тужиљу ГГ износи 93.022,94 динара. Ови појединачни

износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужилаца није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић